

ἀσυγκόλλητος ἐπίθ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Σύμ. ἀσυγκόλ-λῆτος Ρόδ. ἀζ' ᾠδ' ἔλ' τους Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυγκόλλητος.

Ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυγκόλλητος ἄνθρωπος Ἀρκαδ. Γυναῖκα ἀσυγκόλλητη Ἀρκαδ. κ.ά. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτονία-στος, ἀκοινωνήτος 1, ἄκριτος 3, ἄμπλαχτος, ἄπραχτος 4, ἄσμιχτος 2β, ἀσυγκόλλευτος, ἀσυνα-νάστρεφτος, ἀσυντροφιστος 2, μονόχνοτος. Πβ. ἀσυγκρίσιμος.

ἀσυγκόμμιαιστος ἐπίθ. Θήρ. Κύθν. Τήν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγκομμιαστός < συγκομμιάζω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεζητήθησαν τὰ συγ-κόμμια, ἦτοι τὰ κοινὰ μετ' ἄλλου τινὸς ἐξωτερικὰ γνω-ρίσματα Θήρ. Κύθν.: Αὕτη δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀσυγκόμ-μιαστο, ὅλους τοὺς συγκομμιάζει Κύθν. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ προσομοιάσῃ μὲ ἄλλον, ὁ πρὸς οὐδένα ὁμοιάζων Τήν.

ἀσύγκριτα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσύγκριτος.

Ἀσυγκρίτως: Εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερός του-καλύτερός του κττ.

ἀσύγκριτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύγκριτος.

Ὁ μὴ συγκρινόμενος πρὸς ἄλλους, ἀπαράμιλλος, ἔξο-χος σύνηθ.: Ἡ Ρόζα ἦταν ἀσύγκριτη πρὸς κάθε ἄλλο κορίτσι ΓΞενοπ. Κατήφ. 33 — Ποιήμ.

Καὶ μέσα 'ς τὸ δροσόβολο καὶ καθαρὸν ἀέρα στήνουν ἀσύγκριτους χοροὺς τοῦ Παρνασσοῦ οἱ παρθένες ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 18

Καὶ σοὺ ἀγκαλεῖς τοῦ κορμιοῦ | τ' ἀσύγκριτα τὰ κάλλη μετ' ἡ θαμπὴ καὶ ἀδύνατη | καὶ ἀνέτολμη ματιὰ μου ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 85.

ἀσύγκρυφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσύγκρυφτος Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγκρυφτός < συγκρύβω.

Ὁ μὴ συγκεκρυμμένος, ὁ μὴ συγκεκαλυμμένος ὑπὸ τέφρας, ἐπὶ πυρᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἐφέκεν τ' ἄψιμον ἀσύγκρυφτον καὶ θὰ ρύεται ὀγλήγορα (ἄφησε τὴ φωτιά ἀπαράχωστη καὶ θὰ χωνέψῃ γρήγορα) Χαλδ.

ἀσυγούδιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσούδιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγούδιαστός < συγούδιαζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς σῆψιν: Ἀσούδιαστες εἶν' ἀκόμα οἱ ἐλαιές, μὰ ἂ δὲ τζοὶ βγάλωμεν ἢ σήμερα ἢ αὔριο, θὰ σουδιάσουνε.

ἀσυγυρισιά ἢ, σύνηθ. ἀσυγυρισιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυγύριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερητ. 1β.

Ἐλλειψις τάξεως καὶ εὐτρεπισμοῦ εἰς τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας ἢ τὴν ἀμφίεσιν ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀσυγυρισιά τῆς γυναίκας - τοῦ σπιτοῦ σύνηθ. Συνών. ἀστρωσιὰ 2, ἀσυγυρι-σίπλα, ἀσυγυρισίλα.

ἀσυγυρισίλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσυγυρισιὰ καὶ τῆς καταλ. -ίπλα.

Ἀσυγυρισιὰ, ὁ ἰδ.

ἀσυγυρισίλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσυγυρισιὰ καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσυγυρισιὰ, ὁ ἰδ.

ἀσυγύριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσυγύρ'στα βόρ. ἰδιώμ. ἀσυγύριγα πολλαχ. ἀσυγύριγο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυγύριστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις εὐτρεπίσει ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμα ἀσυγύριστα σύνηθ. Ἐχω ἀσυγύριγο σήμερα Κεφαλλ. Συνών. ἀσυμμάζευστα.

ἀσυγύριστος ἐπίθ. ἀσυγύριστος Πόντ. ἀσυγύρι-στος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀσυγύριστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσυγύρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσύνριτος Με-γίστ. ἀσυγύριγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀσ'γύρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσυγύριχτος Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγυριστός < συ-γυρίζω.

1) Ὁ μὴ ἀνακινηθεὶς, ὁ μὴ ἀναδευθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ἀραποσίτι ἄμα τὸ ἀφήσῃς ἀσυγύριστο μονχλιάζει. 2) Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ὁ μὴ εὐτρεπισθεὶς, ὁ μὴ διευθετηθεὶς, ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Δωμάτιο - κρεββάτι - σίτι - τραπέζι ἀσυγύριστο κοιν. Ἀσυγύριστα φορτοέρια Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἐφῆκεν τ' ὁσπὶτ' ἀσυγύ-ριστον Τραπ. || Παροιμ. Σπίτι ἀσυγύριστο μουσαφίρη περιμένει (οἱ ἐπισκέπται ἔρχονται, ὅταν εἶναι τις ἀνέτοιμος νὰ τοὺς δεχθῇ) Αἰγιν. Συνών. ἀβόλευτος 1, ἄγκλιστος 2, *ἀδιακόμπητος, ἀδιάρμιστος, ἀναπάρωτος 1, ἄσιαχτος Α2, ἀσυμμάζευστος 2, ἀσυμμάζωχτος 2, ἀσυνορθίαστος 1, ἀσυνόρθωτος 1. β) Ἀτημέλη-τος, ἀκαλλώπιστος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Γυναῖκα ἀσυγύριστη. Κορίτσι ἀσυγύριστο σύνηθ. Ἡ νύφε ἀκόμαν ἀσυγύριστος ἔν' Τραπ. Συνών. ἀκαλλίωτος, ἀνορθόρθια-στος 1, ἀσυμμάζωχτος 4, ἀσυνορθίαστος 2, ἀσυν-όρθωτος 1β, ἀσυντράνευτος 2. 3) Δυσκίνητος ἐκ πολυσαρκίας Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Ἐγινε ἀσυγύριγος. 4) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἰσοπεδώθη, δὲν ἐλειάνθη, ἐπὶ ξύλου Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ μάστορας ἐφέκεν τ' ἔναν τὸ ξύλον ἀσυγύριστον.

ἀσυνδαύλευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσυνδαύλευτος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνδαυλευτός < *συνδαυλεύω.

Ὁ μὴ συνδαυλισθεὶς, ἀσυνδαύλιστος, ἐπὶ πυρᾷ: Ἀσυν-δαύλευτη φωτιά. Συνών. ἀσυνδαύλιστος 1.

ἀσυνδαύλιστος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀ-συνταύλιστος Πελοπ. (Μάν.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνδαυλιστός < συνδαυλίζω.

1) Ἀσυνδαύλευτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀφῆσα τὴ φωτιά ἀσυνδαύλιστη καὶ ἔσβησε Κρήτ. Ἀσυνταύλιστος φωτιά Πόντ. Μαγκάλ' ἀσυνταύλιστον αὐτόθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐξερεθι-ζόμενος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνδαύλιστη ἔχτρα. Ἀσυνδαύλιστα πάθη.

ἀσύνδοτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσύνδουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀ-σύνδοτος Ἡπ. (Πωγών.) ἀσύνδοτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσύνδοτος.

1) Ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς πληρωμὴν φόρου, ἀφο-ρολόγητος, ἀτελής σύνηθ.: Πολλὰ μοναστήρια εἶναι ἀσύνδοτα.

2) Ὁ μὴ ἐκπληρῶν τὰς ὑποχρεώσεις του ἢ ὁ ἀπηλ-λαγμένος πάσης ὑποχρεώσεως πολλαχ.: Ἐὸν θές νὰ 'σαι παντοῦ ἀσύνδοτος πολλαχ. Φτωχὸς ἔν' ἀσύνδοτος, ὅτι ζημιὰ καὶ νὰ κάνῃ δὲν πλερώνει Πελοπ. (Βούρβουρ.) β) Ὁ ἐλεύ-